

Παράφραση

(Γέν. 18, 23-33)

Ζητώ συγγνώμη, Κύριε,
που, δίχως να `μαι ο δίκαιος Αβραάμ,
έχω κι εγώ κάτι να σε ρωτήσω:

Καλά το γένος των ανθρώπων
που με τη θαυμαστή σου οικονομία
έχει απ' την απώλεια σωθεί.

Τα όντα, όμως, που απομείνανε
ένα σκαλί στην κλίμακα πιο κάτω,
τα ανθρωποειδή, όπως τα ονομάσαμε.
Δικά σου πλάσματα κι εκείνα,
μπορείς να μην τα σπλαχνιστείς;

Ο Κύριος είπε: κάποιος τρόπος θα βρεθεί
για να σωθούν και τ' ανθρωποειδή.

Ακόμα κάτι, Κύριε, και συχώρα με
που συνεχίζω και τολμώ να σου μιλώ.
Δωσ' μου, όμως, την άδεια, παρακαλώ,
να σου θυμίσω τα φτωχά μας κατοικίδια,
εκείνα που μοιράζονται μαζί μας
την καθημερινή ζωή:
λυπούνται, χαίρονται, παίζουν, αγωνιούν,
τα τρυφερά τους βλέμματα το χάδι μας αποζητούν,
της ύπαρξής τους το μυστήριο κρύβουν
μες σ' όλα αυτά που δεν μπορούν να πούν.
Δεν γίνεται να βρεις εσύ τον τρόπο
μαζί μ' εμάς κι εκείνα να σωθούν;

Ο Κύριος είπε: θα φροντίσω
τα κατοικίδια να μη χαθούν.

Επίτρεψέ μου, Κύριε, το θάρρος, μα θυμήθηκα
κάποια γλαρόπουλα με τέτοια χάρη να πετούν,
τόσο ανάλαφρα το κύμα να χαϊδεύουν...
Κι ακόμα μέσα στα κλαδιά κελαϊδισμούς ανείπωτους,
χρώματα στα φτερούγια λαμπερά...

Αητούς περήφανους, όρνεα μαγαλόπρεπα
και ζώα του δρυμού που εσύ τα τρέφεις,
σύμφωνα με τον ψαλμωδό,
κι άλλα που στο Βιβλίο του Ιώβ εσύ προβάλλεις
με τι καμάρι για τις θαυμαστές τους ικανότητες,
λέαινες, αίγαγρους, όναγρους κι ελαφίνες

και στρουθοκάμηλους, βουβάλια κι ιπποπόταμους,
κι όλα τα κήτη τα μεγάλα που σε υπακούνε,
όπως το δείχνει η ιστορία του Ιωνά...
Για όλ' αυτά γίνεται να μην προνοήσεις
και να τ' αφήσεις να χαθούν παντοτινά;

Ο Κύριος αποκρίθηκε: κάτι θα κάνω
για να σωθούν όλα τα ζώα αυτά.

Κύριε, είπα, μη θυμώσεις
αν σου μιλήσω ακόμα μια φορά...
Για τ' αγριολούλουδα που εσύ τα σύγκρινες
με τις λαμπρές του Σολομώντα τις στολές,
τα πεύκα στις ακρογιαλιές και τα μεγάλα δέντρα...
Για τις πηγές, τους καταρράχτες,
τις λίμνες και τα γήινα στρώματα,
για όσα μυστικά στης γης τα βάθη συντελούνται
και κρυσταλλώνονται τα ορυκτά σε τόσο τέλεια
και καθοριστικά για το καθένα σχήματα και χρώματα...
Για τα ηλεκτρόνια που αδιάκοπα και με σοφία κινούνται,
για όσα κρύβουν μυστικά
τα ελάχιστα μες στους πυρήνες σωματίδια...
Για τους αστερισμούς και για τ' απρόσιτα
ωραία ουράνια σώματα...

Και μια που ακόμα σου μιλώ, πες μου, είναι δυνατό
τα φεγγαρόφωτα και τις αστροφεγγιές,
τα ηλιοβασιλέματα και τις ανατολές,
βροντές της καταιγίδας κι αστραπές
κι ουράνια τόξα που είδανε εκστατικά τα μάτια μας
αδιάφορα έτσι να τ' αφήσεις να χαθούν;
Πες μου, κι εγώ δε θα ξαναρωτήσω.

Ο Κύριος είπε: εγώ τα έπλασα,
εγώ για όλα αυτά θα μεριμνήσω.

Καίτη Χιωτέλλη